

Arrest

nr. 288 979 van 16 mei 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van 6 februari 2023 met nr. 284 337 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 13 februari 2023 op basis van artikel 39/82, § 6 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SOMERS, die loco advocaat F. DECLERCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MARTELAERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 januari 2022 wordt verzoeker in België aangetroffen door de politie. Er wordt een administratief rapport illegaal verblijf opgesteld. Op 3 januari 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, omdat verzoeker – als vreemdeling die is vrijgesteld van de visumplicht – langer op het Belgische grondgebied verblijft dan de

maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen of er niet in slaagt aan te tonen dat deze termijn niet werd overschreden.

1.2. Op 26 januari 2023 wordt verzoeker door de politie opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf en in het bezit van drugs. Op 27 januari 2023 wordt een administratief rapport illegaal verblijf opgemaakt. Als bijlage daarbij wordt een ingevulde vragenlijst gevoegd. Eveneens op 27 januari 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is de eerste bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 27 januari 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [C.R.]

voornaam: [L.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GROND-
GEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 26 januari 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd omwille van bezit van drugs.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij geregulariseerd is in Spanje sinds ongeveer augustus – september 2022. Hij houdt van België en zou zich er graag vestigen. Betrokkene verklaart dat hij enkel terugkeert naar Brazilië om op vakantie te gaan. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart dat hij een kind heeft met zijn ex partner in Spanje. Zij verblijven legaal in Spanje.

Betrokkene kan niet aantonen dat hij geregulariseerd is in Spanje. De PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE heeft verduidelijk dat hij niet in het bezit is van een Spaanse verblijfskaart.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Brazilië een ernstig en reëel risico loopt

te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 26 januari 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd omwille van bezit van drugs.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 januari 2022 dat hem betekend werd op 3 januari 2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 26 januari 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd omwille van bezit van drugs.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 26 januari 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd omwille van bezit van drugs.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 januari 2022 dat hem betekend werd op 3 januari 2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij geregulariseerd is in Spanje sinds ongeveer augustus – september 2022. Hij houdt van België en zou zich er graag vestigen. Betrokkene verklaart dat hij enkel terugkeert naar Brazilië om op vakantie te gaan. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart dat hij een kind heeft met zijn ex partner in Spanje. Zij verblijven legaal in Spanje.

Betrokkene kan niet aantonen dat hij geregulariseerd is in Spanje. De PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE heeft verduidelijkt dat hij niet in het bezit is van een Spaanse verblijfskaart.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Brazilië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].

Het inreisverbod is de tweede bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 27 januari 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : [C.R.]

voornaam : [L.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Brazilië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27 januari 2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid. de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 januari 2022 dat hem betekend werd op 3 januari 2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 26 januari 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd omwille van bezit van drugs.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij geregulariseerd is in Spanje sinds ongeveer augustus - September 2022. Hij houdt van België en zou zich er graag vestigen. Betrokkene verklaart dat hij enkel terugkeert naar Brazilië om op vakantie te gaan. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart dat hij een kind heeft met zijn ex partner in Spanje. Zij verblijven legaal in Spanje.

Betrokkene kan niet aantonen dat hij geregulariseerd is in Spanje. De PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE heeft verduidelijk dat hij niet in het bezit is van een Spaanse verblijfskaart.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Brazilië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.3. Verzoeker wordt op 23 februari 2023 verwijderd naar Spanje.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"Eerste onderdeel

[...]

Artikel 7, lid 1, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, is gewijzigd bij de wet van 19.01.2012, die zorgt voor de gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16.12.2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

In deze bepaling wordt met name het volgende gespecificeerd:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden ."

Bij artikel 20 van dezelfde wet van 19.01.2012 is een artikel 74/13 ingevoegd, dat als volgt luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Er zij ook aan herinnerd dat, om tegemoet te komen aan de wens van de wetgever, de administratieve beslissing die ten aanzien van een onderdaan van een derde land wordt genomen, juridisch gemotiveerd moet zijn overeenkomstig de vereisten van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 legt de administratie de verplichting op om elke administratieve beslissing van individuele strekking formeel te motiveren.

Dezelfde wet preciseert in artikel 3 dat deze motivering "bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen", en dat deze motivering adequaat moet zijn, dat wil zeggen dat zij duidelijk verband moet houden met de beslissing, dat zij duidelijk, nauwkeurig, volledig en toereikend moet zijn.

Een gezaghebbende doctrine herinnert eraan dat de omvang van de motivering in verhouding moet staan tot het belang van de beslissing.

[...]

De eerste bestreden beslissing is duidelijk in strijd met de hierboven onderzochte bepalingen en beginselen waarnaar in het middel wordt verwezen.

In de eerste plaats zij er in dit verband aan herinnerd dat de wederpartij krachtens artikel 7 van de wet van 15.12.1980 niet verplicht is om automatisch en onder alle omstandigheden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan een vreemdeling die illegaal op het grondgebied verblijft.

Ofschoon voornoemd artikel 7 bepaalt dat de minister of zijn afgevaardigde een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten moet uitvaardigen, met name in de gevallen bedoeld in lid 1, 1°, heeft Uw Raad immers geoordeeld dat :

« Le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que l'administration n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation » (C.C.E., arrêt n°112.852 du 23.04.2014).

Vrije vertaling: "Het onregelmatige karakter van het verblijf volstaat op zich niet om een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, zonder dat ook andere factoren in aanmerking worden genomen, met name die welke verband houden met de schending van de in de artikelen 3 en 8 van het EVRM gewaarborgde grondrechten, zodat de administratie terzake niet over een zekere beoordelingsmarge wordt gelaten (RvV, arrest nr. 112.852 van 23.04.2014)."

Ook de Raad van State heeft de gelegenheid gehad het volgende te verklaren:

« Contrairement à ce que soutient [l'État], sa compétence pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er [de la loi] prévoit qu'il "doit" adopter un tel acte. En effet, même dans ces hypothèses, [l'État] n'est pas tenu de d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étrangers » (C.E., arrêt n°230.224 du 17.02.2015).

Vrije vertaling: "Anders dan de Staat stelt, is zijn bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten vast te stellen, geen volledig bindende bevoegdheid, zelfs niet in de gevallen waarin artikel 7, lid 1, van de wet bepaalt dat hij een dergelijke handeling "moet" vaststellen. Zelfs in deze gevallen is de staat immers niet verplicht een bevel te geven om het grondgebied te verlaten indien hij de grondrechten van de vreemdeling miskent (RvS, arrest nr. 230.224 van 17.02.2015)."

Het is dus van essentieel belang dat de wederpartij haar beslissing kan motiveren met betrekking tot alle elementen waarvan zij op de hoogte is, en die door haar controleerbare zijn.

Ook moet de derde punt van dit alinea en het beginsel van openbare orde concreet worden geanalyseerd door tegenpartij.

In het kader van deze motiveringsplicht en de verplichting om rekening te houden met alle belangen van de zaak, is het uiteraard van essentieel belang dat de wederpartij zich niet beperkt tot het vermelden van de elementen waarvan zij op de hoogte is.

Zij moet ook kunnen aantonen dat zij met deze elementen rekening heeft gehouden en dat deze, na zorgvuldige analyse, niet in strijd zijn met de vaststelling van een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten.

[...]

Met betrekking tot de vraag of de beslissing geldig is gemotiveerd, merkt verzoeker allereerst op dat in de inhoud ervan meermaals wordt gesteld dat hij geen verblijfsvergunning in Spanje heeft.

Dit is bijzonder verrassend, vooral omdat hij in zijn verklaringen aan de politie bij zijn arrestatie duidelijk naar dit feit heeft verwezen (stuk nr. 8).

Aangezien de wederpartij hiervan op de hoogte was gesteld, had deze een grondiger controle moeten verrichten, die over voldoende middelen beschikt om bevestiging te verkrijgen van het bestaan van een door een lidstaat van de Europese Unie afgegeven verblijfsvergunning.

In dit verband is het bijzonder opmerkelijk dat de raadsman van verzoeker deze bevestiging binnen enkele uren van de Spaanse autoriteiten zelf heeft kunnen verkrijgen, hoewel hij niet over de contactmogelijkheden van de andere partij beschikt.

Deze vaststelling doet vragen rijzen over de serieuzeheid waarmee de wederpartij de zaak heeft onderzocht.

Daar komt nog bij dat de gehele inhoud van de beschikking uitsluitend is gebaseerd op de inhoud van het proces-verbaal van verhoor van verzoeker, zoals dat door de politie is opgemaakt.

Indien de wederpartij verzoeker echter vóór de vaststelling van dit besluit daadwerkelijk had gehoord - zie de ontwikkelingen hierna - zou zij het gebrek aan geloofwaardigheid van de inhoud van dit rapport hebben ingezien.

In dit verband wordt reeds opgemerkt dat de politiezone, ondanks de verklaringen van verzoeker, Portugees (!) als nationaliteit registreerde, hoewel op geen enkel moment een dergelijk vermoeden kon worden vastgesteld.

Het enkele feit dat men een Portugees rijbewijs heeft, waarop geen enkele nationaliteit wordt vermeld, kan geenszins als bewijs van deze nationaliteit worden beschouwd.

Dit gezegd zijnde, had de wederpartij de geloofwaardigheid van dit rapport in twijfel moeten trekken of op zijn minst nader onderzoek moeten verrichten om precies vast te stellen of verzoeker een door een andere EU-lidstaat afgegeven verblijfsvergunning had.

In dit stadium lijkt geen enkele stap in die richting te zijn gezet - dit moet worden nagegaan in het administratieve dossier, waarvan verzoekers raadsman nog steeds geen kopie heeft kunnen ontvangen, ondanks zijn dringend verzoek dat tot op heden onbeantwoord is gebleven (stuk nr. 9).

In elk geval volstaat deze vaststelling op zich om te concluderen dat de bestreden beslissing ontoereikend is gemotiveerd.

Dit is des te belangrijker omdat de vaststelling dat verzoeker over een dergelijke verblijfsvergunning beschikt, noodzakelijkerwijs tot een andere beslissing van de wederpartij zou hebben geleid.

[...]

Wat het gebruik van het begrip bedreiging van de openbare orde betreft, heeft de wederpartij niet aangetoond hoe de gedragingen van verzoeker met een dergelijke bedreiging kunnen worden gelijkgesteld.

In de bestreden beslissing wordt immers alleen verwezen naar het feit dat hij in het bezit van drugs is gearresteerd.

In de bestreden beslissing wordt echter met geen woord gerept over de inhoud van het hoorverslag, dat echter volledig ingaat op de kritiek die de wederpartij impliciet heeft geuit.

In dit verband merkt verzoekster bijvoorbeeld op dat in de notulen onder meer het volgende staat :

“Opsteller : Geeft u toestemming om de GSM uit te lezen ?

Verhoorde persoon : Ja

Opsteller : Uit een eerste analyse van uw GSM hebben geen sms'en kunnen vaststellen die gelinkt zijn aan de verkoop van drugs.

(...)

Opsteller : Gelet op de verzamelde elementen tijdens het onderzoek, erkent u dat u verdovende middelen verkoopt ?

Verhoorde persoon : Nee, nooit gedaan.

Opsteller : Welke type van verdovende middelen koopt u ?

Verhoorde persoon : Cannabis.

Opsteller : Hoeveel koopt u dagelijks, maandelijks ?

Verhoorde persoon : 10 gram voor ongeveer 1 maand.

Opsteller : Leg uit hoe de verkopen plaatsvinden ?

Verhoorde persoon : Straat 81, daarachter is er een plein, we moeten langzaam rijden en iemand komt iets aanbieden. Je moet gewoon zeggen, hoeveel en betalen. Ik ken hem van zien. Ik ken zijn identiteit niet.”

Uit deze antwoorden en uit het verloop van het onderzoek blijkt in dit stadium zeer duidelijk dat het gedrag van verzoeker de Belgische openbare orde geenszins in gevaar heeft gebracht en dat het risico dat dit in de toekomst wel gebeurt, volledig onbestaande is.

Dit is des te meer het geval daar dit gedrag, hoe betreuenswaardig ook, niemand in gevaar heeft gebracht en als bijzonder gering kan worden beschouwd, gelet op de verschillende hoeveelheden drugs die in verzoekers auto zijn aangetroffen.

Ook wordt benadrukt dat de gevonden drugs uitsluitend voor privé-gebruik waren bestemd en dat er geen bewijs van het tegendeel kon worden gevonden.

Aangezien de wederpartij niet heeft aangetoond in hoeverre de aan verzoeker verweten gedragingen een bedreiging voor de openbare orde vormden, noch rekening heeft gehouden met zijn verklaringen en het

verloop van het onderzoek, moet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd.

[...]

Wat het feit betreft dat verzoeker geen termijn is verleend om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, verwijst de bestreden beschikking grotendeels naar dezelfde overwegingen als die welke hierboven zijn vastgesteld - ontbreken van een verblijfsvergunning elders dan in Brazilië en bedreiging van de openbare orde.

Volgens dezelfde redenering als hierboven heeft de wederpartij dit punt van de eerste bestreden beslissing niet geldig gemotiveerd.

Wat meer bepaald de verwijzing naar het feit dat verzoeker een vluchtrisico vormt, moet worden opgemerkt dat de wederpartij in haar analyse geen enkel bewijs heeft geleverd.

Uit dit alles blijkt dat de eerste bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

Tweede onderdeel

[...]

Het ontbreken van een formele motivering van het eerste bestreden besluit blijkt ook duidelijk uit de vaststelling dat het kennelijk in strijd is met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Hoewel dit artikel in de beschikking inhoudelijk wordt genoemd, moet worden vastgesteld dat de wederpartij geen serieuze analyse heeft verricht.

In dit verband is het opvallend dat de wederpartij alleen vermeldt dat verzoeker geen kinderen in België heeft, alsof de werkingssfeer van artikel 8 alleen de nakomelingen van de betrokkenen zou beschermen. Het is niet voldoende dat de wederpartij het bestaan van dit artikel heeft aangevoerd om te oordelen dat de beslissing niet in strijd is met dit artikel, er moet ook worden aangetoond dat een echte analyse is verricht.

De door de wederpartij voorgestelde lezing is niet erg ontwikkeld en maakt niet duidelijk hoe artikel 8 in casu door de bestreden beslissing niet wordt geschonden.

[....]

In artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna "EVRM" genoemd) is immers het recht op een privé- en gezinsleven vastgelegd, evenals in artikel 22 van de Grondwet, dat als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Overheidsinstanties mogen zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, behalve wanneer dit in overeenstemming is met de wet en het in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM geeft geen definitie van het begrip "privéleven" of "gezinsleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden uitgelegd.

Het EHRM is echter van mening dat het begrip privéleven "een ruim begrip is, dat niet uitputtend kan worden gedefinieerd (Niemietz tegen Duitsland, § 29; Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk, § 61; Peck tegen het Verenigd Koninkrijk, § 57), dat "meerdere aspecten van de fysieke en sociale identiteit van een individu kan omvatten" (S. en Marper tegen het Verenigd Koninkrijk [GC], § 66)", alsmede "het recht van eenieder om zich tot anderen te richten teneinde met zijn medemensen en de buitenwereld betrekkingen aan te knopen en te ontwikkelen, dat wil zeggen het recht op een 'privé-sociaal leven' (Bărbulescu tegen Roemenië [GC], § 71; Botta tegen Italië, § 32)". ook in de professionele en commerciële sfeer.

In zijn rechtspraak merkt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op dat "de meeste mensen in het kader van hun werk veel, zo niet de meeste, mogelijkheden hebben om hun banden met de buitenwereld aan te halen (Niemietz, reeds aangehaald, § 29)". (arrest Bărbulescu/Roemenië, 5 september 2017, § 71).

Het begrip omvat dus beroepsactiviteiten en activiteiten die in een publieke context plaatsvinden (arrest López Ribalda e.a./Spanje, 17 oktober 2019, § 88).

Er zij ook op gewezen dat, hoewel artikel 8 van het Verdrag niet kan worden uitgelegd als een garantie op zich voor het recht op een bepaald soort verblijfsvergunning, het EHRM van oordeel is dat de voorgestelde oplossing de betrokkene in staat moet stellen zijn of haar recht op een privé- en/of gezinsleven ongehinderd uit te oefenen (B.A.C. tegen Griekenland, § 35; Hoti tegen Kroatië, § 121).

Het Hof is derhalve van oordeel dat :

"Aangezien artikel 8 het recht beschermt om banden met de medemens en de buitenwereld aan te gaan en te onderhouden, en aangezien het soms aspecten van de sociale identiteit van een individu omvat,

moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven, een integrerend deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8."

Ook mag niet worden vergeten dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens niet alleen het recht op eerbiediging van het gezinsleven omvat, maar ook het recht op eerbiediging van het privéleven.

In zijn arrest van 19.07.2019 herinnert het Grondwettelijk Hof dus aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 EVRM:

"Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vormt de uitzetting van een gevestigde immigrant, ongeacht of er al dan niet sprake is van een "gezinsleven", een inbreuk op zijn recht op eerbiediging van het privéleven."

Door de bestreden maatregel belet de wederpartij verzoeker evenwel, in België een privéleven te leiden, en maakt zij dus inbreuk op zijn recht op eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

[...]

Het begrip privéleven is hoe dan ook ruim uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat het beschouwt als een ruim begrip dat zich niet leent voor een uitputtende definitie.

Het begrip privéleven verwijst naar een sfeer waarbinnen eenieder vrijelijk kan streven naar de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid en zijn zelfontplooiing.

In het arrest Niemietz tegen Duitsland (16.12.1992) verklaarde het Hof: "Het zou evenwel te restrictief zijn, deze te beperken tot een 'intieme kring' waarbinnen eenieder zijn persoonlijk leven naar eigen goeddunken kan leiden, en de wereld buiten deze kring volledig uit te sluiten."

De eerbiediging van het privéleven moet ook, tot op zekere hoogte, het recht van het individu omvatten om betrekkingen met zijn medemensen aan te gaan en te ontwikkelen.

In hetzelfde arrest erkent het Hof dat de persoonlijke levenssfeer ook de mogelijkheid omvat om daadwerkelijk een sociaal leven te leiden, dat wil zeggen in staat te zijn betrekkingen aan te gaan met anderen met wie men culturele en taalkundige verwantschap heeft.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft eraan herinnerd dat de eerbiediging van de mensenrechten moet worden gewaarborgd in geval van een beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning:

"De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35). (HvJEU, arrest van 09.01.2007, nr. C-1/05)."

Uw Raad heeft ook herinnerd, in een Franstalige arrest, wat volgt :

« 4.2.2. Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38).

Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

(..)

4.2.3. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. » (arrest RvV van 21.10.2011, nr 68.965).

Vrije vertaling: "4.2.2. Ten tweede moet de Raad nagaan of er sprake is van inmenging in het gezins- en/of privé-leven. In dit verband moet worden nagegaan of de vreemdeling voor het eerst toelating heeft aangevraagd dan wel of het gaat om een besluit tot beëindiging van een bestaand verblijf.

Als het om een eerste toelating gaat, is er volgens het EHRM geen sprake van inmenging en vindt er geen toetsing plaats op grond van artikel 8, tweede lid, EVRM. In dit geval acht het EHRM het echter passend om te onderzoeken of op de Staat een positieve verplichting rust om de instandhouding en ontwikkeling van het privé- en/of gezinsleven mogelijk te maken (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit gebeurt door de betrokken belangen tegen elkaar af te wegen. Indien uit deze belangenafweging blijkt dat op de Staat een dergelijke positieve verplichting rust, is er sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (vgl. EHRM 17 oktober 1986, Rees tegen het Verenigd Koninkrijk, § 37).

(..)

4.2.3. Aangezien de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een garantie zijn en niet van loutere goodwill of een praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka tegen België, § 83), enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (C. E. 22 december 2010, nr. 210.029), dient het bestuursorgaan, alvorens zijn besluit te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of dient te hebben. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, moet hij eerst voldoende nauwkeurig, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, het bestaan van het door hem aangevoerde privé- en gezinsleven en de wijze waarop dit door het bestreden besluit is geschonden, aantonen. (arrest RvV van 21.10.2011, nr. 68.965)."

[...]

In dit verband is het opvallend dat de wederpartij niet heeft getracht verzoeker hierover vragen te stellen. Verzoeker kon dus niet uitleggen in hoeverre zijn privacy in de zin van artikel 8 was geschonden door de vaststelling van de eerste bestreden beslissing.

Derde onderdeel

[...]

Zoals hierboven reeds is opgemerkt, is de gehele bestreden beschikking uitsluitend gebaseerd op de verklaringen die verzoeker tijdens zijn verhoor door de politie heeft afgelegd en die in het verslag van het verhoor zijn getranscribeerd.

Dit verhoor had echter uitsluitend betrekking op de feiten waarvoor hij door de politie was aangehouden.

De wederpartij heeft echter vermeden verzoeker te horen voordat de besluiten werden genomen op de dag van zijn administratieve detentie.

Dit schond verzoeksters recht om te worden gehoord.

Hoewel verzoeker drie dagen na de vaststelling van het eerste bestreden besluit is gehoord, moet worden vastgesteld dat deze aanpak van de wederpartij het niet mogelijk maakt om te voldoen aan de verplichting om de betrokkene te horen zodra jegens hem een ongunstige maatregel kan worden genomen, aangezien het besluit toen reeds was vastgesteld.

Verzoekers recht om te worden gehoord is derhalve door de wederpartij geschonden."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze is genomen.

In de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. In de motivering inzake de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, wordt verder verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat er in hoofde van verzoeker sprake

is van een risico op onderduiken en dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde. Daarnaast blijkt uit de motivering van het bestreden bevel dat rekening werd gehouden met de door verzoeker afgelegde verklaringen en met de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Op op lezing van het verzoekschrift blijkt ook net dat verzoeker de motieven van het bestreden bevel kent en hij hiertegen een inhoudelijke kritiek ontwikkelt.

In deze gegeven omstandigheden wordt een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

3.3. De inhoudelijke kritiek die verzoeker ontwikkelt tegen de bestreden beslissing wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in licht van de relevante wettelijke bepalingen.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verder legt het zorgvuldigheidsbeginsel het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Artikel 7, eerste lid, 1° tot en met 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

Verzoeker werd in de eerste plaats bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, omdat hij tijdens zijn verblijf in België niet in het bezit bleek te zijn van een geldig paspoort en evenmin van een geldige verblijfstitel. Verweerder hield rekening met verzoekers verklaring dat hij zou zijn “geregulariseerd” in Spanje sinds augustus of september 2022, maar stelde vast dat verzoeker dit niet kon aantonen en hij niet in het bezit bleek te zijn van een Spaanse verblijfskaart.

Verzoeker merkt in dit verband op dat in de bestreden beslissing meermaals wordt gesteld dat hij geen verblijfsvergunning heeft in Spanje, terwijl hij tegenover de politie nochtans had verklaard dat hij wel over een verblijfsvergunning in Spanje beschikt. Hij voert aan dat verweerder dit had moeten verifiëren bij de Spaanse autoriteiten en dat zijn raadsman hiervan binnen enkele uren bevestiging heeft kunnen krijgen van de Spaanse autoriteiten. Hij betoogt nog dat de inhoud van de bestreden beslissing volledig is gesteund op het proces-verbaal van verhoor van de politie, dat hij bij het verzoekschrift heeft gevoegd. Indien verweerder hem daadwerkelijk had gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, zo vervolgt hij, had verweerder het gebrek aan geloofwaardigheid van de inhoud van dit proces-verbaal vastgesteld. Zo werd hierin bijvoorbeeld verkeerdelijk genoteerd dat hij de Portugese nationaliteit heeft.

Hij betoogt dat de vaststelling dat hij beschikt over een Spaanse verblijfsvergunning noodzakelijkerwijze tot een andere beslissing had geleid.

De Raad wenst te benadrukken dat verweerder in het bestreden bevel niet zozeer vaststelde dat verzoeker geen verblijfsvergunning heeft in Spanje, maar wel dat hij tijdens zijn verblijf in België werd aangetroffen zonder dat hij in het bezit was van de nodige binnenkomstdocumenten, met name van een geldig paspoort en een geldige verblijfstitel, en dat hij niet in het bezit bleek te zijn van een Spaanse verblijfsvergunning.

Uit de stukken van het administratief dossier – meer bepaald het gehoor op 27 januari 2023 (administratief rapport illegaal verblijf met bijhorende vragenlijst) – blijkt dat verzoeker verklaarde te zijn geregulariseerd in Spanje sinds augustus of september 2022, dat hij van België houdt en zich hier wil vestigen, dat hij enkel naar Brazilië terugkeert voor vakanties en dat hij een kind heeft met zijn ex-partner in Spanje dat er legaal verblijft.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België hooguit in het bezit was van een Braziliaans paspoort. Verzoeker zou ook in het bezit zijn geweest van een Portugees rijbewijs dat niet van hem was. Hij was evenwel niet in het bezit van een geldige (Spaanse) verblijfstitel. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift wel een e-mail van het Spaans consulaat-generaal in België van 1 februari 2023 waaruit blijkt dat hij een Braziliaans onderdaan is met een verblijfskaart in Spanje.

In dit verband dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België niet in het bezit bleek te zijn van deze Spaanse verblijfskaart. Hij kon deze alvast niet voorleggen tijdens de controle door de politie en ook in het kader van zijn procedure voor de Raad kan hij deze niet voorleggen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de na het nemen van de bestreden beslissing door verzoeker voorgelegde mail van 1 februari 2023 waarin de Spaanse autoriteiten bevestigen dat zij hem een verblijfskaart hebben afgegeven.

Er moet ook worden benadrukt dat het verzoeker toekomt om, indien hij gebruik wenst te maken van het vrij verkeer binnen de Schengenzone om zich naar een andere lidstaat te begeven, ervoor te zorgen dat hij hierbij in het bezit is van de vereiste documenten om, indien nodig, aan te tonen dat hij is gerechtigd op een (tijdelijk) verblijf in deze andere lidstaat. In tegenstelling tot wat hij tracht voor te houden, komt het niet aan verweerder toe in dit verband de nodige onderzoeken te verrichten.

Naast de hierboven aangehaalde wetbepalingen wijst de Raad nog op artikel 23 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore), dat bepaalt dat de afwezigheid van grenstoezicht aan de binnengrenzen geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om personen wettelijk te verplichten in het bezit te zijn van bepaalde titels of documenten en deze bij zich te dragen. De Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (*Pb.L.* 22 september 2000, afl. 239, 19) voorziet in zijn artikel 2, lid 3 nog dat de afschaffing van de personencontroles aan de binnengrenzen geen afbreuk doet aan krachtens de wetgeving van een lidstaat geldende verplichtingen houder te zijn van titels en documenten of om deze bij zich te hebben en te tonen. Artikel 21 van deze Schengenuitvoeringsovereenkomst stelt verder als volgt:

“1. Vreemdelingen die houder zijn van een geldige, door één der overeenkomstsluitende partijen afgegeven verblijfstitel, mogen zich gedurende een periode van ten hoogste drie maanden op grond van deze titel en van een geldig reisdocument vrij verplaatsen op het grondgebied van de overige overeenkomstsluitende partijen, voorzover zij voldoen aan de in artikel 5, lid 1, onder a), c) en e), bedoelde voorwaarden voor binnenkomst, en niet gesignaleerd staan op de nationale signaleringslijst van de betrokken overeenkomstsluitende partij.

2. Het bepaalde in lid 1 is eveneens van toepassing op vreemdelingen die houder zijn van een door één der overeenkomstsluitende partijen afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming en van een door die partij afgegeven reisdocument.

3. De overeenkomstsluitende partijen doen het Uitvoerend Comité mededeling van de lijst van documenten, welke zij als verblijfstitel of tijdelijke verblijfsinstemming, dan wel als reisdocument in de zin van dit artikel afgeven.

4. Het bepaalde in dit artikel geldt onverminderd het bepaalde in artikel 22.”

Artikel 5, lid 1, onder a), c) en e) luidt:

“Aan een vreemdeling die aan onderstaande voorwaarden voldoet, kan toegang worden verleend tot het grondgebied van de overeenkomstsluitende partijen voor een verblijf van ten hoogste drie maanden:

a) in het bezit zijn van een geldig grensoverschrijdingsdocument of van de geldige grensoverschrijdingsdocumenten, aangewezen door het Uitvoerend Comité;

[...]

c) het, zo nodig, overleggen van documenten ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden alsmede het beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde staat, waar de toelating is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

[...]

e) niet worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de internationale betrekkingen van één der overeenkomstsluitende partijen.”

Er zijn bijgevolg geen elementen aanwezig die afbreuk doen aan de terechte vaststelling in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 27 januari 2023 dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. De wettigheid van een administratieve beslissing dient daarenboven te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548).

Verzoekers betoogt dat de vaststelling dat hij beschikt over een Spaanse verblijfsvergunning noodzakelijkerwijze tot een andere beslissing had geleid, kan ook niet worden bijgetreden. Zoals dit blijkt uit de relevante wettelijke bepalingen kan verzoeker op grond van een Spaanse verblijfsvergunning hooguit gedurende 90 dagen per tijdvak van 180 dagen op het Belgische grondgebied verblijven. Verzoeker toont niet aan dat hij dit toegelaten verblijf heeft gerespecteerd, waardoor verweerder in beginsel hoe dan ook verplicht was om hem met toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij een voldoende belang heeft bij zijn kritiek inzake zijn Spaanse verblijfsvergunning.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat de inhoud van het bestreden bevel volledig is gesteund op het proces-verbaal van verhoor van de politie zoals hij dit heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift, merkt de Raad nog op dat dit betoog elke feitelijke grondslag mist. Dit betoog is bijgevolg niet dienstig. De Raad stelt zo vast dat verweerder geen gebruik heeft gemaakt van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd in het kader van zijn (strafrechtelijk) gehoor bij de politie waarvan het proces-verbaal werd opgesteld dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt. Dit proces-verbaal bevindt zich niet in het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit werd gebruikt. Verweerder steunde zich enkel op het door de politie op 27 januari 2023 opgestelde administratief rapport van illegaal verblijf en de hierbij gevoegde ingevulde vragenlijst in het kader van het horen inzake een eventuele verwijderingsmaatregel.

Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker niet aantoont dat hem onterecht bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Nu één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen, acht de Raad het verder niet langer nodig nog in te gaan op de kritiek die verzoeker naar voor brengt op het motief dat hem eveneens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name omdat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

3.6. Verzoeker betoogt verder dat artikel 8 van het EVRM eraan in de weg stond dat hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Een verder onderzoek in het licht van dit verdragsartikel dringt zich dus op. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt ook dat enkel een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven voor zover *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* zich hiertegen niet verzetten.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt dus in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij met zijn ex-partner een kind heeft in Spanje, dat zijn ex-partner en kind legaal in dat land verblijven, dat hijzelf in Spanje is geregulariseerd, dat hij van België houdt en zich hier graag zou vestigen en dat hij enkel terugkeert naar Brazilië voor vakantie.

In de bestreden beslissing wordt inzake artikel 8 van het EVRM het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart dat hij geregulariseerd is in Spanje sinds ongeveer augustus – september 2022. Hij houdt van België en zou zich er graag vestigen. Betrokkene verklaart dat hij enkel terugkeert naar Brazilië om op vakantie te gaan. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart dat hij een kind heeft met zijn ex partner in Spanje. Zij verblijven legaal in Spanje.

Betrokkene kan niet aantonen dat hij geregulariseerd is in Spanje. De PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE heeft verduidelijkt dat hij niet in het bezit is van een Spaanse verblijfskaart.

[...]

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

[...]

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De Raad stelt vast dat verzoeker geen gezins- of familieleden in België aannemelijk maakt. Ook in het verzoekschrift legt hij niet uit dat hij in België een gezins- of familieleden zou hebben. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er sprake is van een gezins- of familieleden in België.

In zoverre verzoeker doelt op een gezinsleven in Spanje waar hij een minderjarig kind heeft, moet worden opgemerkt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk stelt dat verzoeker het Belgische grondgebied dient te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengen-acquis ten volle toepassen, *“tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. Ook het bestreden inreisverbod geeft duidelijk aan dat indien verzoeker in het bezit blijkt te zijn van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten dit inreisverbod enkel geldt voor het Belgische grondgebied. Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk beschikt over een geldige Spaanse verblijfsvergunning. Op basis van deze vergunning kan hij dus wel degelijk terugkeren naar Spanje en in dit geval geldt het inreisverbod enkel voor België. Uit informatie die verweerder bijkomend voor de zitting heeft overgemaakt, blijkt ook dat verzoeker in uitvoering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uiteindelijk op 23 februari 2023 werd uitgewezen naar Spanje, waar hij dus kon worden herenigd

met zijn kind. Verzoeker verklaart zelf in zijn verzoekschrift dat hij recent in Spanje een verblijfsvergunning heeft verkregen *“om bij zijn dochter te kunnen blijven”*. Verzoekers verklaring aan de politiediensten op 27 januari 2023 dat hij zich wenst te vestigen in België is moeilijk in overeenstemming te brengen met zijn eerdere verblijfsaanvraag bij de Spaanse autoriteiten omdat hij bij zijn dochter in Spanje wenst te verblijven. Wat er ook van zij, er blijkt niet dat de bestreden beslissingen – gelet op het gegeven dat verzoeker aangeeft wel degelijk een verblijfsvergunning te hebben voor Spanje – enige belemmering vormt voor het verderzetten van het gezinsleven in Spanje, zodat deze beslissingen zijn recht op eerbiediging van dit gezinsleven niet schenden.

In zijn middel stelt verzoeker verder dat het bestreden bevel hem verhindert in België een privéleven te leiden en hierop een inbreuk uitmaakt. De Raad stelt echter vast dat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet in welk opzicht hij in België een privéleven zou hebben. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan wat zijn band met België zou zijn. Er is blijkens het administratief dossier en het verzoekschrift geen enkele sprake van integratie of sociale banden. Verzoeker werd in België ook nooit toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. Voor zover verzoeker zich met zijn middel wenst te beroepen op een privéleven in België, wijst de Raad er dan ook op dat hij geenszins aantoonde dat hij duurzame sociale, economische of culturele banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Nu er geen sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven in België en evenmin van een beschermenswaardig privéleven, kan hierop geen inbreuk worden gepleegd en wordt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond. Verzoeker kan in de gegeven omstandigheden ook niet overtuigen dat het gevoerde onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM niet kon volstaan of niet met de nodige zorgvuldigheid werd gevoerd.

3.7. Gelet op de voorgaande bespreking en waar niet blijkt dat enige hogere rechtsnorm zich verzette tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, toont verzoeker een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet aan.

3.8. Zoals reeds werd gesteld, blijkt verder op eenvoudige lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat rekening werd gehouden met de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft geoordeeld dat er noch op grond van enig gezins- of familieleven of het hoger belang van het kind noch op grond van enige medische problematiek reden is om af te zien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker haalt de beoordeling hierom-trent niet onderuit. In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemde-lingenwet niet aangetoond.

3.9. De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet in toepassing waarvan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, luiden verder als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. [...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten inzake de reden(en) waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan verwijzen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en betreffen het feit dat er een risico is op onderduiken en dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, steunt de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan op zich niet op het motief dat hij geen verblijfsvergunning heeft elders dan in Brazilië.

Het risico op onderduiken wordt gemotiveerd omdat verzoeker: 1) na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn; 2) niet heeft meegewerkt met de overheden, nu hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de voorziene termijn en geen bewijs leverde dat hij op hotel logeert en hij werd geïntercepteerd wegens het bezit van drugs; 3) duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden. Door louter te stellen dat er *“geen enkel bewijs”* is dat hij *“een vluchtrisico”* vormt, doet verzoeker geen afbreuk aan deze uitgebreide motivering en toont hij niet aan dat deze kennelijk onredelijk is of steunt op onjuiste motieven. Deze motivering steunt wel degelijk op verschillende van de door de wetgever, in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, bepaalde objectieve criteria om een risico op onderduiken vast te stellen en verweerder heeft ook concreet geduid waarom hij van mening is dat deze criteria in het individuele geval van verzoeker toelaten een risico op onderduiken vast te stellen. Verzoeker haalt deze motivering niet onderuit.

Nu de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan reeds afdoende wordt gesteund door het vastgestelde risico op onderduiken, dient ook hier te worden vastgesteld dat het motief dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde een bijkomend en niet determinerend motief is en dat de eventuele gegrondheid van de kritiek tegen dit louter bijkomende motief geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.10. Met verwijzing naar de voorgaande bespreking van het middel stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding of dat de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kennelijk onredelijk zijn. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.11. Verzoeker voert ten slotte een schending aan van het hoorrecht. Hij betoogt dat hij door de politie enkel werd gehoord over de feiten waarvoor hij door de politie was aangehouden en dat hij pas drie dagen na het nemen van de bestreden beslissingen werd gehoord inzake de verwijdering.

Vooreerst herhaalt de Raad dat verweerder geen gebruik heeft gemaakt van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd in het kader van zijn (strafrechtelijk) gehoor bij de politie waarvan een proces-verbaal werd opgesteld dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt. Dit proces-verbaal bevindt zich niet in het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit werd gebruikt. Verzoekers kritiek in dit verband is bijgevolg niet ter zake dienend.

Verweerder steunde zich daarentegen op het *“administratief rapport: illegaal verblijf”* dat op 27 januari 2023 door de politie werd opgesteld in het kader van het aantreffen van verzoeker in illegaal verblijf. Hieruit blijkt inderdaad dat op dat ogenblik (27 januari 2023 om 5.34 uur) werd vastgesteld *“Nog geen verhoor kunnen afnemen gezien geen tolk”*. In het administratief dossier bevindt zich evenwel een bijlage bij dit administratief verslag, met een vragenlijst in het Portugees die werd ingevuld met de antwoorden van verzoeker. Op deze bijlage wordt geen datum vermeld, maar hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker werd gehoord over zijn verblijfsstatus, zijn familie- en gezinsleven en over de vraag of er elementen zijn die een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg staan. Deze antwoorden van verzoeker werden effectief gebruikt om de bestreden beslissingen te motiveren, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker in het kader van deze beslissingen wel degelijk werd gehoord voor het nemen ervan, en niet louter in het kader van de feiten die tot het opstellen van een proces-verbaal hebben geleid. Verzoekers betoog dat hij niet voorafgaand aan de beslissingname werd gehoord inzake de verwijderingsmaatregel mist dan ook feitelijke grondslag.

Daarnaast merkt de Raad in ieder geval ook op dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, pas leidt tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Verzoeker blijft in gebreke aan te duiden welke andere elementen hij nog had willen aan-brengen die tot een andere afloop van de procedure hadden kunnen leiden.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

3.12. Het enig middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep voor zover gericht tegen het bestreden inreisverbod

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“De tweede bestreden beslissing is vastgesteld op gronden die volledig overeenkomen met de verschillende bestanddelen van de eerste bestreden beschikking.

Er wordt dus verwezen naar alle voorgaande ontwikkelingen om de schending van de verschillende bepalingen van het middel aan te tonen.

In het bijzonder wordt eraan herinnerd dat de wederpartij niet heeft aangetoond in welk opzicht het gedrag van verzoeker een werkelijke bedreiging voor de Belgische openbare orde vormde, noch in welk opzicht haar beslissing op geldige wijze rekening had gehouden met zijn verklaringen zowel met betrekking tot de hem ten laste gelegde feiten als met betrekking tot het bestaan van een Spaanse verblijfsvergunning die op hem betrekking heeft.

Voorts wordt eraan herinnerd dat verzoekers recht om te worden gehoord lijkt te zijn geschonden, aangezien hij vóór de vaststelling van het tweede bestreden besluit niet op geldige wijze door de wederpartij is gehoord.”

4.2. Verzoeker beperkt zich hoofdzakelijk tot een loutere verwijzing naar de door hem aangebrachte kritiek tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zonder de moeite te nemen een concrete kritiek te ontwikkelen die specifiek is gericht tegen het bestreden inreisverbod zelf. Aldus kan de Raad zich eveneens beperken tot de vaststelling dat de kritiek tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten reeds ongegrond is bevonden en verwijzen naar zijn bespreking ter zake, om vast te stellen dat ook het middel dat is gericht tegen het bestreden inreisverbod ongegrond moet worden bevonden.

In zoverre verzoeker benadrukt dat niet is aangetoond dat zijn gedrag een werkelijke bedreiging vormt voor de Belgische openbare orde en niet blijkt dat hierbij rekening is gehouden met zijn verklaringen inzake de hem ten laste gelegde feiten, wijst de Raad nog op wat volgt. Allereerst kan dit betoog van verzoeker geen afbreuk doen aan de beide grondslagen voor het opleggen van een inreisverbod met toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, met name dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan en dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering van 3 januari 2022 niet heeft uitgevoerd. Om de duur van het inreisverbod te bepalen op de maximumduur van drie jaar die mogelijk is in de beide voormelde situaties hield verweerder er verder inderdaad rekening mee dat verzoeker werd tegengehouden omwille van het bezit van drugs en aldus de openbare orde heeft geschaad. Verweerder zag verder geen redenen of banden met België die maakten dat een korte duur diende te worden bepaald. Hij achtte een termijn van drie jaar proportioneel. Verzoeker voegt als bijlage bij het verzoekschrift het proces-verbaal van de politie van 27 januari 2023 waaruit volgens hem blijkt dat de feiten niet zo ernstig zijn, dat hij enkel drugs kocht voor privégebruik, dat hij met de auto traag moest rijden en wachten tot een verkoper drugs kwam aanbieden, dat zijn gedrag de openbare orde niet in gevaar heeft gebracht, dat hij niemand anders in gevaar heeft gebracht en dat de feiten als bijzonder gering kunnen worden beschouwd. Met de verwijzing naar dit proces-verbaal doet verzoeker echter geen afbreuk aan het feit dat hij wel degelijk werd aangetroffen in het bezit van drugs. Evenwel blijkt ook dat verzoeker tijdens een alcoholcontrole door de politie positief testte op alcohol en dat een drugstest

eveneens positief bleek. Bovendien bleek hij ook nog eens te rijden in een niet verzekerd voertuig. Bij een fouille werden vervolgens verdovende middelen gevonden, met name 2 pakjes marihuana van respectievelijk 6.37 en 8.35 gram, en ook nog eens twee visakaarten die een andere persoon toebehoorden. Volgens verzoeker betrof het vrienden van hem. Verzoeker kan deze feiten niet minimaliseren door louter te stellen dat deze feiten volgens hem de openbare orde niet schaden. Verzoeker werd wel degelijk aangetroffen in het bezit van een verboden product, waarbij de geldende richtlijnen van cannabisbezit voor eigen gebruik van 3 gram werden overschreden en waarbij hij als bestuurder van een voertuig positief testte op alcohol en drugs. Verzoekers betoog dat hij met zijn gedrag *“niemand anders in gevaar heeft gebracht”* dient dus ook met een korreltje zout te worden genomen. Hij toont met zijn betoog alvast niet aan dat verweerder het gegeven dat hij werd aangetroffen in het bezit van drugs niet mee mocht betrekken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en evenmin dat verweerder ten onrechte zou hebben besloten dat hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Daarnaast toont verzoeker in geen geval ook aan dat hij concrete en beschermens-waardige belangen heeft in België die kunnen maken dat er gerechtvaardigde redenen spelen waarom hij binnen een kortere periode dan drie jaar zou moeten kunnen terugkeren naar België en die dienden te worden afgewogen tegen de vermelde redenen van openbare orde. Verzoeker verklaart zelf dat hem recent een verblijfsvergunning in Spanje werd uitgereikt *“om bij zijn dochter te kunnen verblijven”*, zodat zijn werkelijke belangen – rekening houdend met het hoger belang van zijn kind – zich situeren in dit laatste land. Er spelen geen concrete redenen die maken dat verzoeker sneller dan na drie jaar zou moeten kunnen terugkeren naar België. Het zelfverklaarde zwartwerk in België, zoals dit eveneens kan worden gelezen in het gevoegde proces-verbaal van de politie, kan bezwaarlijk als legitiem belang bij een eerdere terugkeer worden beschouwd, maar bevestigt eerder dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Andermaal wordt ook herhaald dat verzoeker wel degelijk werd gehoord in het kader van de bestreden beslissingen en dat hij in geen geval ook aantoonde dat hij een voldoende belang heeft bij zijn kritiek ter zake nu hij niet aangeeft dat hij nog andere elementen had kunnen aanbrengen tijdens een gehoor die het beslissingsproces konden beïnvloeden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS